

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J.P., narozen X,
bytem M. 1652, S.,
zastoupený advokátem JUDr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6,

proti
žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje,
sídlem Závodní 323/88, Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 2988/DS/18-5 ze dne 12. 8. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary byl žalobce shledán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se měl žalobce dopustit stručně řečeno tím, že dne 12. 7. 2018 řídil automobil v zóně s dopravním omezením, aniž by předložil povolení k vjezdu. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutí magistrátu napadeným

rozhodnutím potvrdil.

2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že do dané zóny nevjel, pouze z něj odvážel vozidlo poté, co zjistil, že bylo na zakázaném místě zaparkováno. Ve skutečnosti tak jen odstranil protiprávní stav. Dále žalobce namítl nezákonnost dopravního značení. To zpoplatňovalo vjezd do dané zóny. Zákon o silničním provozu však v § 23 odst. 1 umožňuje obci zpoplatnit parkování na místní komunikaci, nikoli vjezd na ni. Žalobce současně namítl nevěrohodnost výpovědi strážníka K. a nepoužitelnost výpovědi strážníka P. Prvně zmíněný si nevzpomněl, co žalobce namítl při zastavení, druhý pak nebyl přítomen u rozhovoru strážníka K. se žalobcem. Úřední záznam a oznámení o přestupku nebylo možné použít jako důkazy, jelikož představují jednostranné úkony. Při absenci jiných důkazů měl žalovaný zhodnotit rozpor tvrzení žalobce a strážmistra K. ve prospěch žalobce. Žalobce též namítl porušení svých procesních práv, protože žalovaný provedl dokazování bez předvolání žalobce.
3. Žalovaný k žalobě sdělil, že ani objevení automobilu v zakázané zóně by nezbavilo žalobce povinnosti si povolení k vjezdu do zóny opatřit. Jestliže je do zóny zakázán vjezd bez povolení, je zakázána i jízda bez povolení uvnitř této zóny. Žalobce měl primárně povinnost řídit se dopravními značkami, a tedy nezkoumat, zda jejich provedení či umístění odpovídalo příslušné normě. Výpověď strážníka K. coby svědka nebyla v procesu dokazování osamocena. Úřední záznam a oznámení přestupku nebyly použity jako důkazy. Žalovaný neměl o pachateli přestupku pochybnost, jež by odůvodňovala rozhodnutí ve prospěch žalobce. Žalobce mohl být přítomen při provádění důkazů porovnáním fotografií s veřejnými mapovými zdroji. Prvostupňový orgán doplnil spisovou dokumentaci o mapku z internet u a tato mapka byla součástí spisové dokumentace připravené žalobci k nahlédnutí v rámci ústního jednání nařízeného na den 21. 9. 2018. Předvolání k ústnímu projednání přestupkové věci bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 6. 9. 2018. Předvolání k ústnímu projednání věci se nepodařilo doručit pouze zmocněnci žalobce, neboť ten nebyl na jím uvedené adrese znám.
4. V replice žalobce uvedl, že odstraňoval protiprávní stav, za což nemůže být trestán. Neexistovala jiná možnost, která protiprávní stav odstranit. Z toho vyplývá, že nejednal zaviněně. Poněvadž „z bezprávi právo nevzniká“, nemohl být žalobce ani trestán za nerespektování nezákonně umístěné dopravní značky. Žalobce rovněž setrval na nevěrohodnosti svědecké výpovědi. K prvostupňovému orgánu za účelem nahlédnutí do spisu se dostavil dne 17. 9. 2018. Žádný důkaz v podobě kopie mapy, s níž operoval žalovaný, se ve spise nenacházel. Prvostupňový orgán dokazování touto mapou neprováděl. Zjišťování skutečností z daného důkazního prostředku prováděl až žalovaný. Měl proto povinnost žalobce předvolat.
5. Žaloba není důvodná.
6. Žalobce namítl, že žalovaný provedl dokazování, aniž by dal žalobci možnost se ho účastnit. Toto dokazování mělo spočívat v porovnání fotografií ze spisu s veřejně dostupnými mapovými podklady. Tomu v zásadě přisvědčit nelze. Jestliže žalovaný z vlastní píle na internetu ověřoval, zda existují okolnosti zpochybňující skutkové závěry magistrátu a jím opatřené podklady, šlo skutečně o dokazování ve smyslu získávání poznatků o objektivním stavu věcí. Takové dokazování *in camera* by nemohlo vést ke změně či doplnění skutkových závěrů magistrátu. Tímto neformálním postupem si žalovaný nicméně jen ujasňoval, zda k některým otázkám bude třeba vést procesně

relevantní dokazování. K porušení procesních práv žalobce tak nemohlo dojít, protože žalovaný žádná nová zjištění nezískal. I kdyby však žalovaný své rozhodnutí založil na takto opatřených zjištěních, neměla by tato vada vliv na zákonnost, protože skutková zjištění magistrátu byla úplná (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 9 As 291/2014-39 ze dne 25. 5. 2015). Již z dokazování před magistrátem vyplynulo, že žalobce byl v úseku platnosti značky IZ 8a s tabulkou B11 (výpověď svědků a fotografie ve spoj. s orientační mapkou na č. l. 41 správního spisu; k této mapce měl žalobce možnost se vyjádřit při ústím jednání, tam však nedorazil, srov. č. l. 46 *verte*).

7. Nedůvodná je námitka, že žalobce nemusel uposlechnout údajně nezákonně umístěnou značku zakazující vjezd do zóny s dopravním omezením [vybrané místo ve smyslu § 1 písm. f) zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích ve znění do 31. 12. 2019]. V rozhodovací praxi je ustálen závěr, že dopravní značka je opatřením obecné povahy (srov. rozsudky NSS č. j. 1 Ao 1/2005-98 ze dne 27. 9. 2005, č. 740/2006 Sb. NSS, č. j. 2 Ao 3/2008-100 ze dne 7. 1. 2009, č. 1794/2009 Sb. NSS, č. j. 1 Aos 1/2012-30 ze dne 18. 7. 2012, č. 2709/2012 Sb. NSS). Za toho stavu byl žalobce povinen se touto značkou řídit bez ohledu na přesvědčení o její protiprávnosti. V řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného mohl zákonnost umístění dopravní značky zpochybnit pouze tak, že by společně s žalobou proti rozhodnutí žalovaného podal návrh na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a s. ř. s. To žalobce neučinil, jeho námitky vůči samotné značce (resp. omezením z ní plynoucím), nejsou proto pro přezkum rozhodnutí o přestupku významné (srov. rozsudky NSS č. j. 8 As 68/2009-83 ze dne 31. 3. 2010, č. j. 4 Aos 3/2013-33 ze dne 24. 10. 2013, č. 3005/2014 Sb. NSS). Na uvedeném nic nemění ani zjištění žalobce, že MMKV již nedisponuje podklady, podle kterých byla tato značka před 14 lety umístěna. Tím totiž žalobce nezpochybňuje samotné umístění značky, ale pouze praktickou stránku závěru Nejvyššího správního soudu o tom, že incidenční přezkum opatření obecné povahy nemá (v rozporu s textem zákona) být časově limitován (srov. difuzní přezkum ústavnosti § 101b odst. 1 s. ř. s. provedený v usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 As 194/2014-36 ze dne 13. 9. 2016, č. 3470/2016 Sb. NSS).
8. K tvrzení žalobce, že odstraňoval protiprávní stav, lze jen stručně uvést, že tím nezpochybnil právní závěr obou správních orgánů, že značka IZ 8a s tabulkou B11 ve spojení s existencí zóny s dopravním omezením podle § 10 odst. 1 a 2 zákona o místních poplatcích podmiňuje povolením nejen vjezd do vybraného místa, ale i jízdu v tomto místě. Jinými slovy, žalobce nezpochybnil, že jízda v takové zóně je protiprávním jednáním, ledaže existuje nějaká okolnost vylučující protiprávnost. S jedinou takovou okolností, kterou žalobce namítal, se dostatečně vypořádaly již správní orgány. Na jejichž rozhodnutí tak soud v této otázce odkazuje. Nad rámec toho lze jen stručně uvést, že poplatek za povolení podle § 10 zákona o místních poplatcích slouží k ochraně hodnotných částí měst [srov. nálezný sp. zn. Pl. ÚS 12/11 ze dne 24. 4. 2012 (N 85/65 SbNU 151; 190/2012 Sb.)]. Jestliže je konkrétním účelem regulace v K. V. (chráněným zájmem společnosti) ochrana klidu v oblasti pobytu lázeňských hostů, je ohrožením tohoto klidu nejen protiprávní parkování, ale i protiprávní jízda, a to jak dovnitř oblasti, tak ven z ní. I pokud by tedy soud žalobci uvěřil, neměnilo by to nic na protiprávnosti jednání žalobce: způsobil totiž zřejmě stejně závažný následek, jako ten, který údajně odstraňoval, nejednal tedy v krajní nouzi (§ 24 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky).
9. Absenci zavinění (důsledkem právního omylu) žalobce náznakem namítl až v replice z 27. 3. 2020, tedy po uplynutí lhůty k uplatnění žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s. ř. s.; lhůta končila v říjnu 2019). Stejně tak až v tomto podání zpochybnil, že je protiprávním

jednáním i samotná jízda v zóně, nikoliv pouze vjezd do ní (zpochybnil tedy naplnění znaků objektivní stránky přestupku). O rozhojnění stávajících žalobních bodů nejde, neboť v této souvislosti namítal původními žalobní body vyloučení trestnosti krajní nouzí („odstraňoval protiprávní stav“) a nemožnost uložení povinnosti nezákonnou dopravní značkou. Soud se proto těmito námitkami pro jejich opožděnost nezabýval.

10. Namítal-li žalobce, že svědecká výpověď svědka – strážníka K. je nevěrohodná, nelze mu přisvědčit. Důkaz výsledkem tohoto svědka provedl magistrát a žalobce měl možnost se tohoto výsledku účastnit (doručenka předvolání na č. l. 33 *verte* správního spisu, nahlížení do spisu na č. l. 39). Oprávněná úřední osoba tedy vlastními smysly vnímala výpověď svědka a podle toho ji hodnotila. Soud není oprávněn konstatovat nevěrohodnost takto provedeného důkazu, pokud jej nezopakuje nebo neprovede jiné důkazy věrohodnost zpochybňující. Pro takový postup soud důvody neshledal, žalobce to ostatně ani nežádal. Nevypořádání zjevně existujících pochybností o věrohodnosti nebo pochybností ve správním řízení namítaných pak může být toliko důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady odůvodnění (provedení hodnotících úvah i jejich vysvětlení náleží správním orgánům, které důkazy prováděly).
11. V souzené věci však žalovaný obecné námitky vůči věrohodnosti svědka vypořádal, a to logickým a dostačujícím způsobem. Výpověď svědka odpovídala úřednímu záznamu o přestupku a v zásadě odpovídala i výpovědi druhého strážníka, který však s ohledem na okolnosti mohl vypovídat jen obecně (přestupek přímo neřešil, kolegu zajišťoval). Jakkoliv oznámení o přestupku není důkazem (§ 51 správního řádu), může být podkladem pro rozhodnutí (§ 50 správního řádu), podle něhož se hodnotí věrohodnost svědecké výpovědi (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 145/2018-32 ze dne 21. 10. 2019 a v něm citovaná rozhodnutí). Z obsahu spisu pak žádné zjevné pochybnosti neplynou: s ohledem na okolnosti by bylo logické, kdyby žalobce svou obhajovací argumentaci („dobrý samaritán odstraňující protiprávně zaparkované černé BMW“) uvedl již v oznámení o přestupku. Žalobce však oznámení o přestupku ani nepodepsal, takže nyní nemá čím výpověď svědka zpochybnit. Obecné a osamocené tvrzení o hrozícím kázeňském trestu je taktéž nezpůsobilé zpochybnit výpověď svědka, neboť trest by mu hrozil, i pokud by v řízení o přestupku vypovídal nepravdivě v neprospěch žalobce.
12. Protože žalobce nezpochybnil ostatní skutková zjištění, lze pouze uvést, že správní orgány neměly relevantní pochybnost o skutkovém stavu. Nebyl tedy důvod rozhodnout ve prospěch žalobce podle § 69 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky.
13. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. července 2020

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce